

Ν. ΣΟΞΕ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 Ὁδὸς Προαστείου, ἀρ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐμμ. Γονζαλές: ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ, ἱστορικὸν μυθιστόρημα, μετὰ εἰκόνων, μετάφρ. Τονυ.— Βασβολὸδ Κρεστόβσκη: ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ, μετάφρ. Ἀγ. Γ. Κωνσταντινίδου.— Α. Schneegans: ΣΙΚΕΛΙΚΗ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ.— Ἀλεξάνδρος Παπαδοπούλου: ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΗΣ ΑΝΝΕΤΑΣ, διήγημα.— Χ. Χριστιανὸς Ἄνδερσεν: ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ ΑΝΕΥ ΕΙΚΟΝΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῷ ἔξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.

Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΓΟΝΖΑΛΕΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΓΟΝΖΑΛΕΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ

Ιστορικὸν μυθιστόρημα

[Συνέχεια]

Χάρις εἰς τὸν θῶρακα, ὃν ἔφερον, ἀρκετὰ γενναίως ὑπέστησαν τὴν πρώτην προσβολήν· ἤλπιζον ἄλλως τε ὅτι ταχέως θὰ συνήπτετο πάλιν σῶμα πρὸς σῶμα· ἀλλ' οἱ χωρικοί, ἐνθαρρυνόμενοι ὑπὸ τοῦ βλέμματος τοῦ Διδιέ, ἐθαυματούργησαν ἄληθως· τὰ κτυπήματα ἐπιπτον βροχηδὸν καὶ ἀντήχουν μετὰ φοβεροῦ δούπου.

Οἱ θωρακοφόροι, μεμολωπισμένοι καὶ αἰμόφυρτοι, δὲν ἀντέσχον ἐπὶ τέλους εἰς τὴν ἄμισον ταύτην πάλιν καὶ στρέψαντες τὰ νῶτα ἤρξαντο τρέχοντες δρομαίως, ἀφίνοντες εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ ἐχθροῦ τὸ φέρετρον, ὅπερ μετέφερον μετὰ τοσοῦτου ζήλου.

Οἱ χωρικοὶ ἀπηξίωσαν νὰ καταδιώξωσιν αὐτούς· ὑπερήφανοι δὲ διὰ τὴν ἀνέλιπτον ταύτην ἐκδίκησιν ἠρέκστησαν βλέποντες αὐτούς φεύγοντας στηριζόμενοι θριαμβευτικῶς ἐν πολεμικῇ στάσει ἐπὶ τῶν ροπάλων αὐτῶν.

Ἄλλ' ὁ Μουσερόν δὲν ἐμιμήθη αὐτούς· εἶναι ἀληθὲς ὅμως ὅτι ἐπὶ τοῦ λαιμοῦ του ὑπῆρχεν ἔτι ἡ ἐρυθρὰ αὐλαξ τοῦ σχοινίου. Διὰ τοῦτο, διαρκούσης τῆς πάλης, εἶχε συλλέξει μετὰ σπουδῆς ὄσους εὖρε χαμαὶ χάλικας καὶ ἤρξατο ἠρωϊκῶς διώκων τοὺς φυγάδας καὶ ρίπτων κατ' αὐτῶν πέτρας. Συγχρόνως ἐκραύγαζε σαρκαστικῶς αὐτοῖς :

— Σὰς συνιστῶ ἀλοιφήν ἀπὸ μέλι καὶ κερὶ, καλοὶ μου λαγφοὶ· εἶναι θαυμασιὰ διὰ τὰ κτυπήματα καὶ ταῖς χιονίστραις. Τέλος ἐπανήρχετο ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, ὅτε μικρὰ κραυγὴ ἠκούσθη ἐν τῷ μέσῳ τῶν καλῶν.

Ἦτο ἡ Σεβρέτη, ἥτις ἐξήρχετο τῆς κρύπτῃς αὐτῆς σείουσα πολεμικῶς ἀνωθεν τῆς κεφαλῆς της τὰ δύο ξίφη τῶν θωρακοφόρων. Ἰδοῦσα τὸν ἀδελφόν της ἐρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτοῦ.

Οἱ δύο νάνοι ἀπεχωρίσθησαν τῆς ἀδελφικῆς αὐτῶν περιπτύξεως ἵνα γονυπετήσωσι πρὸ τοῦ γενναίου αὐτῶν ὑπερασπιστοῦ, οὕτινος ἠσπάζοντο μετὰ σεβασμοῦ τὰς χεῖρας.

— Ἰδοῦ ὅτι εἶσθε ἐκτὸς κινδύνου, καλοὶ ἄνθρωποι, εἶπεν ὁ νέος κυνηγός· ἐξακολουθήσατε τὸν δρόμον σας καὶ εἶθε ὁ Θεὸς νὰ σας διαφυλάττῃ!

— Ἀλλοίμονον! ἀγαπητὲ αὐθέντα, εἶπε στεναχάσσα ἡ Σεβρέτη, εἴμεθα ἐξηνητλημένοι ἐκ τοῦ κόπου καὶ ἐγὼ καὶ ὁ ἀδελφός μου. Πρὸ δύο ἡμερῶν περιπλανώμεθα εἰς τὴν ἐξοχὴν χωρὶς ἄσυλον καὶ χωρὶς ἄρτον.

— Ἀφοῦ τὸσον γενναίως μὰς ἐσώσατε τὴν ζωὴν, θὰ μὰς ἀφήσετε ν' ἀποθάνωμεν ὡς σκύλοι; προσέθηκεν ὁ Μουσερόν.

Ὁ Διδιέ ἠρυθρίασε καὶ ἐφάνη ὑπερβαλόντως ταραχθεῖς.

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν, εἶπε μετὰ μικρὸν διαταγμὸν, ἤθελα νὰ ἠδυνάμην νὰ σας βοηθήσω διὰ τοῦ βαλαντίου, ὅπως διὰ τοῦ βραχίονός μου, εἶμαι ἀλλ' ἠναγκασμένος νὰ σας ὁμολογήσω ὅτι τὴν στιγμήν ταύτην εἶμαι ὡς σεῖς πτωχός. Ὁ κηδεμών μου μοὶ διδὲι τὸσον ὀλίγα χρήματα, ὥστε οὐδ' ἐλεημοσύνην εἰς τοὺς πτωχοὺς δύναμαι νὰ κάμω.

— ὦ! συγχωρήσατέ μας, κύριε Διδιέ, ἀνέκραξεν ὁ νάνος μετὰ διαχύσεως· εἴμεθα ἀχάριστοι νὰ σας ταράσσωμεν τοιουτοτρόπως. Χαίρετε! καὶ ἂν ἀποθάνωμεν ἐδῶ, θὰ εὐχόμεθα εἰς τὸν Θεὸν νὰ πληροῖ χρυσοῦ τὴν γενναίαν σας χεῖρα, χάρις τὴν ἔντιμον καρδίαν σας καὶ ἰσχύος τὸν στιβαρὸν βραχίονά σας.

— Πιστεύσατε, εἶπεν ἱκετευτικῶς ὁ νάνος, ὅτι δὲν ζητοῦμεν ἀπὸ ὑμᾶς ἐλεημοσύνην· ἤθελα νὰ σας παρακαλέσω μόνον νὰ μὰς δώσετε φιλοξενίαν μέχρι τῆς αὔριου.

— Εἶν' ἀληθὲς ὅτι δὲν εἴμεθα ἀπαιτητικοί, ἐξηκολούθησεν ὁ Μουσερόν, καὶ θὰ ἠρκοῦμεθα εἰς ὀλίγον ἄχυρον εἰς τὴν κατοικίαν τῶν σκύλων σας· ἀλλὰ κακῶς ἐπραξάμεν νὰ εἴμεθα τὸσον ἀδιάκριτοι. Συγγώμη, εὐγενέστατε!

Ὁ Διδιέ ἐπληξεν διὰ τοῦ ποδὸς τὴν γῆν καὶ ἔδραξε τὰ χεῖλην.

— Ἐπεθύμουν ἐξ ὅλης καρδίας νὰ σας φανῶ χρήσιμος, δυστυχεῖς μου φίλοι, ὑπέλαθε. Δυστυχῶς αἱ διαταγαὶ τοῦ εὐγενεστάτου Ἀὐρηλιανοῦ Μαρίνου δὲ Μονσενῦ, τοῦ ἐντιμοτάτου θεοῦ μου, εἶναι ἀκάμπτως ἀύστηραί. Δὲν δέχεται εἰς τὸν πύργον οὔτε βοημοὺς, οὔτε πλάνητας, οὔτε...

— Νέε μου αὐθέντα, ἀνέκραξε ζωηρῶς ἡ Σεβρέτη, δὲν εἴμεθα, δόξα τῷ Θεῷ, οὔτε βοημοί, οὔτε πλάνητες. Ἀκριβῶς δὲ οἱ ἀγύρται αὐτοὶ μὰς ἔφερον εἰς τὴν ἀξιοθρήνητον αὐτὴν κατάστασιν.

— Ἐπὶ τέλους τί εἶσθε; πόθεν ἔρχεσθε; πῶς δὲν γνωρίζετε κἀνένα, ἀπὸ τὸν ὁποῖον νὰ ζητήσετε βοήθειαν; ἠρώτησεν ὁ Διδιέ.

— Γνωρίζομεν πολλοὺς καὶ εὐγενεῖς· ὁ μεγαλείτερος μάλιστα τῶν εὐγενῶν δὲν θὰ μὰς ἠρνεῖτο ἂν ἦτο ἐδῶ, ὑπέλαθεν ὁ νάνος μετὰ στόμφου.

Ὁ νεανίας ἠτένισεν αὐτὴν ἐκπληκτός.

— Καὶ πῶς ὀνομάζεται ὁ μέγας αὐτὸς αὐθέντης;

— Μὴ ἀκούετε αὐτὴν τὴν φλύαρον, διέκοψεν ὁ Μουσερόν τραχέως· αὐτὴ μόνον πρίγκηπας, διασκεδάσεις καὶ πολυτέλειαν ὀνειρεύεται. Ἐννοεῖ ἕνα ἀρχηγὸν ἐταιρίας, ὅστις θὰ μὰς ὠδήγει εἰς Ἰταλίαν διὰ νὰ τον διασκεδάζωμεν, ἀλλ' ὁ ὁποῖος μὰς ἐγκατέλειπε γυμνοὺς καὶ χωρὶς χρήματα.

— Ταλαίπωρο! τὸ λογικὸν αὐτῶν σκοτίζεται, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Διδιέ.

Καί, συγκινηθεὶς ἐκ τῆς τοσαύτης ἀθλιότητος, διέταξε τοὺς χωρικοὺς νὰ ὀδηγήσωσι τοὺς νάνους εἰς τὸν πύργον τοῦ Μονσενῦ ὑπ' εὐθύνην του καὶ νὰ συστήσωσιν αὐτοὺς εἰς τὸν ἀρχιτρίκλινον Βερνάρ.

— Εὐχαριστῶ, εὐγενέστατε, εἶπεν ὁ νάνος ὑποκλινόμενος· ἀλλ' ἐπειδὴ ἔχετε τὴν γενναίότητα νὰ μὰς χορηγήσετε βοήθειαν καὶ προστασίαν, δὲν θὰ σας ἀφήσωμεν, ἂν μὴ σας δώσωμεν τοῦλάχιστον ἐν δείγμα τῆς εὐγνωμοσύνης μας.

— Μήπως θὰ μοὶ δώσετε βάλσαμόν τι διὰ τὴν θεραπείαν τῶν κτυπημάτων καὶ τῶν χιονιστρῶν; ὑπέλαθε μειδιῶν ὁ κυνηγὸς νομίζων ὅτι ὁ νάνος ἀστείζεται.

Ὁ νάνος ἠνορθώθη καὶ εἶπε μετὰ σοβαρότητος :

— Κάτι καλλίτερον, εὐγενέστατε. Ὁμιλῶ σπουδαίως.

Εἶτα προσέθηκε χαμηλοφώνως πλησιάζων τῷ Διδιέ :

— Ἀνεκάλυφα ἕνα θησαυρόν.

— Θησαυρόν! ἐπανάλαβεν ὁ Διδιέ πάντοτε μειδιῶν καὶ ἀρχίζων νὰ πιστεῦη ὅτι ὠμίλει πρὸς παράφρονα.

— Θησαυρόν! ἐπανάλαβον οἱ χωρικοὶ προχωροῦντες πρὸς τὸν Μουσερόν, καίτοι ἦσαν πεπεισμένοι ὅτι ὁ νάνος ἦτο μάγος ἢ δαιμόνιον πρώτης τάξεως.

Καὶ ἐφαντάζοντο ἤδη σαπφείρους, ἀδάμαντας, μαργαρίτας καὶ ἄλλους πολυτίμους λίθους συσσωρευμένους ἐντὸς σκοτεινοῦ καὶ μυστηριώδους σπηλαίου.

— Μὴ γελᾶτε, ἀγαπητὲ αὐθέντα, εἶπεν ὁ νάνος, διότι ἐδῶ ἀκριβῶς θὰ σας δώσω τὴν ἀπόδειξιν τῶν λόγων μου.

— Βεβαίως, ἐψιθύρισεν ὁ Διδιέ, ὁ ταλαίπωρος ἔχασε τὸ λογικὸν ἐκ τοῦ φόβου.

— Βεβαίως, ἐσκέφθησαν οἱ χωρικοί, τὸ τέρας αὐτὸ εἶναι μάγος.

Ὁ Μουσερόν ἐπροχώρησε βήματά τινα πρὸς τὰ πρόσω καὶ τείνων τὴν χεῖρα πρὸς τὸ φέρετρον :

— Ἀνοίξατε αὐτὸ τὸ φέρετρον, εἶπε, καὶ θὰ εὐρετε, ἂν δὲν ἀπατώμαι, ἄλλο τι ἢ πτώμα.

Πάντες ἐσίγησαν καὶ ἠτένισαν οἰονεὶ μετὰ τρόμου τὸ μυστηριώδες κιβώτιον. Παράδοξος συγκίνησις κατεῖχε πάντων τὰς καρδίας. Τὸ πένθιμον ἐκεῖνο παραπέτασμα, ἀντὶ νὰ ἐμπνεύσῃ θρησκευτικὸν σεβασμὸν, ἐφάνετο ἀνόσιον καὶ ἱερόσυλον. Ἐγκλημα ἐφάνετο καλυπτόμενον ὑπὸ τὸν πέπλον ἐκεῖνον, ἐφ' οὗ ἀπετυποῦντο ἀόρατοι αἱματηραὶ κηλίδες. Ὁ Διδιέ ἐσκέπτετο μετ' ἐκπλήξεως πόθεν προήρχετο ἡ κατέχουσα καὶ τὰ μέλη καὶ τὸν νοῦν του ἀγωνία, ὡς εἰ τὸ μυστήριον τῆς εἰμαρμένης αὐτοῦ συνεδέετο ὅλον πρὸς τὸ αἶνιγμα ἐκεῖνο. Παρὰ τὸ δέλεαρ τῆς λέξεως θησαυρός, ἕκαστος ἠσθάνετο ἑαυτὸν παραλυόμενον καὶ διατεθειμένον μᾶλλον νὰ φύγῃ ἢ νὰ ἐγγίσῃ τὸ φέρετρον.

— Καὶ ἐγὼ νομίζω ὅτι κάθε ἄλλο παρὰ πτώμα εἶναι, διότι δὲν εἶναι ὅσον ἄνθρωπος βαρὺ, παρετήρησεν εὐλόγως ὁ Ρεμύ.

— Ὁ διαβολάκος ἔχει δίκαιον, προσέθηκεν ὁ Μαρσέλ, θὰ ἦναι βέβαια κρυμμένος θησαυρός.

— Οὐδὲν ἀπλοῦστερον ἢ νὰ βεβαιωθῆτε ἂν ὁ νέος αὐθέντης σας τὸ ἐπιτρέπη, εἶπεν ὁ Μουσερόν.

Καὶ ἀνέμενε τὴν διαταγὴν τοῦ Διδιέ.

σθέν της, με καλύπτει διὰ τοῦ σώματος της καὶ με σφίγγει εἰς τὴν ἀγκάλην της! Ποσῶς ὅμως δὲν ἐπηρεάζονται τὰ τέρατα αὐτά! Ἴδὲ αὐτὸν τὸν ληστήν, ὅστις τῆ κόπτει τὴν χεῖρα με τὴν μάχαιραν καὶ γελᾷ. Ὁ Θεὸς δὲν θὰ τὸν κεραυνώσῃ λοιπόν; προχωρεῖ πρὸς ἐμέ καὶ γελᾷ ἡ μήτηρ μου πλέει εἰς τὸ αἷμά της. Καὶ αὐτὸς ἐπίσης εἶναι αἱματόφυρτος καὶ θέτει τὴν χεῖρα εἰς ἐμέ καὶ γελᾷ! Τὰ πάντα εἶναι ἐρυθρά, ἐρυθρά ὡς τὸ αἷμα, τὸ ὁποῖον ρεῖ ἀπὸ τὴν χεῖρα τῆς μητρός μου. ὦ! σώσατέ με! κρύφατέ με! κλείσατε τοὺς ὀφθαλμούς μου, διὰ νὰ μὴ βλέπω αὐτὰς τὰς φρικαλεότητας! φονεύσατέ με διὰ νὰ λησμονήσω καὶ νὰ μὴ ὑποφέρω πλέον! . . . Πῶς! νεκρά, νεκρά ἐδῶ εἰς τοὺς πόδας μου ἡ καλή μου μήτηρ, ἥτις με ἐλίχνιζε μικρὰν εἰς τὰ γόνατά της ἄδουσα διὰ νὰ με ἀποκοιμήσῃ, ἥτις μόνον τὸν Θεὸν καὶ τὴν θυγατέρα της ἠγάπα! Νεκρά! ὄχι, δὲν εἶναι ἀληθές, δὲν εἶναι δυνατὸν, εἶναι ἀφροσύνη. Διατί λοιπὸν νὰ ἦναι νεκρά ἐκείνη καὶ ἐγὼ νὰ ζῶ; Ἄ! δὲν πιστεύω ὅτι ἀπέθανε, τὸ ἀκούετε; οὐδέποτε θὰ τὸ πιστεύσω. Εἶμαι βεβαία ὅτι κρύπτεται ὅπισθεν δένδρου τινὸς καὶ θὰ ἐμφανισθῇ καὶ θὰ μοὶ εἴπῃ χαμηλοφώνως: «Κόρη μου!» ὦ! καί, θὰ αἰσθανθῶ τὰ φιλήματά της. Ἐλθέ λοιπὸν, μῆτέρ μου, ἐλθέ, ἡ Κλοτίλδη σου σὲ περιμένει. Ἐλθέ, καὶ θὰ φύγωμεν μαζὺ ἀπὸ τὸν ἀθλιὸν αὐτὸν τόπον, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἔπρεπε ποτὲ νὰ ἔλθωμεν.

Πάντες διετέλουν ἐν ἄκρῃ συγκινήσει ἀκούοντες τὴν ἔκφρασιν ἐκείνην τῆς ὀδύνης καὶ τοὺς ἀσυναρτήτους λόγους.

— Ἄ! οἱ ἄνδρῳ αὐτοὶ ἐφόνευσαν τὴν μητέρα σας πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν σας, εἰς τὴν ἀγκάλην σας! ἀνέκραξεν ὁ Διδιὲ τρέμων ἐκ τῆς ἀγανακτήσεως. Τὴν μητέρα σας, δεσποινίς! Λοιπὸν! τὸ ἔγκλημα αὐτὸ δὲν θὰ μείνῃ ἀτιμώρητον... θὰ ἐκδικηθῆτε, σας τὸ ὁμνῶ.

Ἄλλ' ἡ νεαρὰ κόρη σείουσα τὴν κεφαλὴν:

— Δὲν ὑπάρχει δι' ἡμᾶς ἐκδίκησις, εἶπεν. Ἄλλως τε, ὁ θάνατος τῶν φονέων δὲν θὰ μοὶ ἀποδώσῃ τὴν μητέρα μου καὶ αὐτὴ δὲ με διέταξε θνήσκουσα νὰ συγχωρήσῃ τοὺς δημίους της. Μὴ πιστεύσετε, κύριε, ὅτι ἄνδρῳ φόβος ἐπάγωγσε τὴν ψυχὴν μου καὶ ὅτι ἐγκατέλειψα τὴν μητέρα μου εἰς ἐκείνην τὴν ἀγέλην τῶν ἀγρίων θηρίων. Εἶμαι ἀδύνατος γυνή, ἀλλ' ἠντλησα εἰς τὴν ὀδύνην μου ὑπεράνθρωπον δύναμιν καὶ λαβοῦσα τὴν μητέρα μου εἰς τὴν ἀγκάλην μου ἔφυγα με τὸ προσφιλὲς φορτίον μου μακρὰν τοῦ καταραμένου τόπου. ὦ! ὁποῖα αἱματηρὰ νύξ καὶ ὁποῖον φοβερὸν σφαγεῖον! Τὰ παιδιά ἐκραύγαζον καὶ τὰ ἐφόνεον· αἱ γυναῖκες ἔκλαιον καὶ τὰς ἐφόνεον· οἱ γέροντες ἰκέτευον καὶ τοὺς ἐφόνεον.

Ὅταν ἐνόμισα ὅτι ἤμην ἐν ἀσφαλείᾳ, ἠθέλησα νὰ σφογγίσω τὸ αἷμα, τὸ ὁποῖον ἔρρεεν ἐκ τῆς πληγῆς της· ἀλλ' ἐκείνη, ἐννοοῦσα ὅτι ἀποθνήσκει, προσήλωσεν ἐπ' ἐμοῦ ἐν βλέμμα τόσῳ τρυφερὸν καὶ τόσῳ

περιλυπὸν, ὥστε θὰ με ἀκολουθῇ πάντοτε μέχρι τῶν ὀνείρων μου καὶ θὰ ἀγρυπνῇ ἐπ' ἐμοῦ, ὡς ὁ ἀστὴρ τοῦ ἀγγέλου φύλακός μου. Οἱ ὀφθαλμοὶ ἐκεῖνοι, ἀφοῦ τοιουτοτρόπως με ἠτένισαν, δὲν θὰ ἠτένιζον πλέον εἰμὴ τὸν Θεόν. Ἐκυψα ἀπελπὶς ἐπὶ τοῦ προσώπου της καὶ ἠσθάνθη ἐπὶ τῶν χειλέων μου θερμὴν πνοήν. Ἡ πνοὴ ἐκείνη ἦτο ἡ ψυχὴ τῆς μητρός μου ἀνερχομένης εἰς τὸν ὑπέρτατον Κριτὴν. Θὰ το πιστεύσετε, κύριε; τὴν στιγμὴν ἐκείνην οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην κραυγὴν ἀφῆκα· δὲν ἠδυνήθη νὰ κλαύσω. Ἦμην λοιπὸν ἐκεῖ γονυπετῆς καὶ βυθισμένη εἰς τὴν ἄφωνον ὀδύνην μου, ὅτε οἱ δύο ἐκεῖνοι θωρακοφόροι, τοὺς ὁποῖους ἐτιμωρήσατε, ἔσπευσαν πρὸς ἐμέ. Ἐνόμισα ὅτι ἤρχοντο νὰ με φονεύσουν καθὼς οἱ σύντροφοι αὐτῶν εἶχον φονεύσει τὴν μητέρα μου καὶ ἀνέμενα μετὰ μυστικῆς χαρᾶς. Ἄλλ' οἱ ἄνθρωποι οὗτοι ἦσαν ἀληθῶς οἰκτεῖρμονες. Μοὶ εἶπον ὅτι ἤμην ὠραία, ὅτι ἠδύναντο νὰ με σώσουν... τί γνωρίζω, ἐγὼ, ἡ ὁποία οὐδὲν ἄλλο ἐσκεπτόμην εἰμὴ νὰ παρατηρῶ τὴν μητέρα μου θέλουσα νὰ ἐξυπνήσω αὐτὴν καὶ νὰ τὴν ἀσπασθῶ!

Ἐνθυμοῦμαι ὅμως ὅτι ἐκράτουν διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς γυμνὸν ξίφος καὶ διὰ τῆς ἄλλης ἐν ποτήριον πλήρες, τὸ ὁποῖον ἔφερον συχνάκις εἰς τὰ χεῖλη μου. Ἐγὼ ἀπώθουν πάντοτε αὐτὸ, φοβουμένη ὅτι τὸ ἐρυθρὸν ὑγρὸν, τὸ ὁποῖον περιεῖχεν, ἦτο αἷμα. Ἐνθυμοῦμαι ἐπίσης ὅτι διὰ τῆς βίας με ἔσυρον μακρὰν τοῦ ἱεροῦ πτώματος, τὸ ὁποῖον ἤθελα νὰ θάψω διὰ τῶν χειρῶν μου, καὶ ὅτι μακρόθεν εἶδα ἐν μέσῳ τῆς ἐκτεταμένης αὐλῆς τῆς ἐπαύλεως πυρὰν, τῆς ὁποίας αἱ φλόγες ἀνῆρχοντο μέχρις οὐρανοῦ· ἀπὸ δὲ τῶν παραθύρων οἱ νικηταὶ στρατιῶται ἔρριπτον εἰς τὴν γιγαντώδη ἐκείνην ἀνθρακίαν τὰ σώματα ἐκείνων, εἰς τοὺς ὁποίους, ὡς εἰς ἡμᾶς, ὁ βαρόνος τοῦ Μογγλά εἶχε δώσει ἄστυλον.

— Ταλαίπωρα θύματα! ἐψιθύρισε ὁ Διδιέ.

— Καὶ καταστρέφουσι τὸ πλάσμα ἐν ὀνόματι τοῦ Πλάστου, οἱ ἄφρονες, ὑπέλαβεν ἡ Κλοτίλδη μετ' ἐξάρσεως, ἥτις καθίστα ἐρυθρὰς τὰς ὠχρὰς αὐτῆς παρεῖας· ἐν ὀνόματι θρησκείας, ἡ ὁποία παραγγέλλει τὴν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὸν πλησίον ἀγάπην! ὦ Χριστέ, λυτρωτὰ καὶ εὐσπλαγχνε Θεέ, ἂν ἐπανήρῃσο μεταξὺ ἡμῶν, θὰ ἔσβυνες διὰ τῶν δακρύων σου τὰς πυρὰς, τὰς ὁποίας ἀνάπτουσιν οἱ δήμιοι οὗτοι.

— Δεσποινίς, εἶπεν ὁ Διδιέ ὑποκλινόμενος μετὰ σεβασμοῦ ἐνώπιον αὐτῆς, θὰ στέρξητε νὰ ἔλθητε ὑπὸ συνοδίαν ἡμῶν εἰς τὸν πύργον ἐκεῖνον, τοῦ ὁποίου τὰ τεῖχη βλέπετε πρὸς μεσημβρίαν; Ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ ἀρχοντος δὲ Μονσενύ, τοῦ θεοῦ καὶ κηδεμόνος μου, δύναμαι νὰ σας προσφέρω φιλοξενίαν. Ἐλθετε.

Ἡ Κλοτίλδη προσήλωσε βλέμμα ἀνήσυχον καὶ διαπεραστικὸν ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ Διδιέ. Εἶδεν ὅμως ἐν αὐτοῖς ἐκδηλουμένην τσοσύτην εἰλικρίνειαν καὶ τι-

μιότητα, ὥστε, χωρὶς πλέον νὰ δισταῖ, ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν κυνηγὸν λέγουσα αὐτῷ:

— Ἐρχομαι, κύριε.

Ἀμφότεροι τότε ἔλαβον τὴν πρὸς τὸν πύργον ἀγούσαν, συνοδευόμενοι ὑπὸ τῶν νάνων καὶ τῶν χωρικῶν, οἵτινες ὠδήγουν τὸν ἵππον καὶ τοὺς κύνους.

[Ἐπεταὶ συνέχεια].

TONY.

ΒΕΒΒΟΛΟΑ ΚΡΕΣΤΟΒΕΚΗ

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

[Συνέχεια]

Ἐν τούτοις αἱ ὑποθέσεις του περιεπλάκησαν δεινῶς. Τὸ ἐνοίκιον πρὸ πολλοῦ δὲν εἶχε πληρωθῆ καὶ ὁ οἰκοδεσπότης ἐξηνάγκασεν αὐτὸν νὰ κενώσῃ τὸ δωμάτιον. Ὁ Βαλεριανὸς μετῴκησεν εἰς τρώγλην τινά, ἣν παρεχώρησεν αὐτῷ ἀντὶ 12 ρουβλίων κατὰ μῆνα ἡ ἐνοικιάζουσα τὰ ἐν τῇ αὐτῇ οἰκίᾳ δωμάτια μετ' ἐπίπλων. Πληρώσας μετὰ μεγάλου κόπου διὰ τὸν ἡμισυ μῆνα προκαταβολικῶς, ἤρξατο διαμένων καὶ ἀποδιώκων τὴν σκέψιν περὶ τοῦ πῶς θὰ πληρώσῃ τὸ ἕτερον ἡμισυ.

Πρὸς τὸ παρὸν δὲν ἀπεδιώκων αὐτὸν ἀκόμη, ἀλλ' ἡ πίστωσις αὐτοῦ ὁσημέραι ἐθραύετο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον· ἡ οἰκοδέσποινα ἔπαυσε περιποιουμένη αὐτὸν καὶ χορηγοῦσα ξύλα καὶ σαμβάριον, ὁ παντοπώλης δὲν τῷ ἔδιδε πλέον ἐπὶ πιστώσει οὐδὲ ἐν ἀλειμματοκῆριον, οὔτε μάλιστα ἐνός καπηλίου πράγμα· ἔμενον ἀκόμη τὸ ἐλληνικὸν μαγειρεῖον, ἀλλ' ἐπὶ τέλους, καὶ ἐκεῖ ἔπαυσαν χορηγοῦντες αὐτῷ τροφήν ἀνευ χρημάτων. Ἐκεῖνο τὸ εὐεργετικὸν ἐκ πενήτηντα ρουβλίων βοήθημα, ὅπερ τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἀπεστέλλετο αὐτῷ ἐκ τῆς ἐκ Ριζζάνης θείας του, πρὸ πολλοῦ εἶχεν ἤδη διακοπῆ, διότι ἡ θεία αὕτη εἶχεν ἀποθάνει μικρὸν μετὰ τὸν γάμον τοῦ Βαλεριανοῦ καὶ τὰ ὀλίγα ὑπάρχοντα αὐτῆς περιήλθον εἰς τὴν κατοχὴν τῶν πλησιεστέρων κληρονόμων. Ἐνὶ λόγῳ οὐδεμίαν παρ' οὐδενός εἶχεν ἤδη νὰ ἀναμένῃ συνδρομήν. Καὶ νὰ ὑποθηκεύσῃ πᾶν ὅ,τι ἠδύνατο νὰ γείνη δεκτὸν εἰς τὰ διάφορα «γραφεῖα δανείων ἐπὶ ἐνεχύρῳ». Ὁ Κόροβοφ ἔμενε σχεδὸν γυμνός καὶ ἐπὶ τέλους μόνον τὸ θερινὸν ἐπανωφόριον εἶχε νὰ ἐπιδείξῃ καὶ τοῦτο πεπαλαιωμένον. Παρίστα εἰκόνα μιᾶς ἐκ τῶν ἀθλιῶν ὑπάρξεων, ἐνός ἐκ τῶν τῆς τελευταίας ρέπορτερ ἐφημερίδων τοῦ δρόμου. Εἰς τὴν μίαν δίδει «σημείωσιν» εἰς τὴν ἄλλην κανὲν «διάφορον» ἢ «σκανδαλώδης πράξις ἔλαβε χώραν», — καὶ ἦτο εὐτυχής, ἂν κατῶρθου ν' ἀποσπάσῃ διὰ τὸν πεινρὸν κόπον του κανὲν τραπεζογραμματίον

ένος ρουβλίου. Τρία ρούβλια ἦσαν διὰ τὴν κατάστασιν ἐν ἣ διατέλει, μέγα χρηματικὸν ποσόν! Παντα ταῦτα ἐγράφοντο παρ' αὐτοῦ οἰκεῖ καὶ ὡς ἔτυχεν διὰ παγωμένης καὶ τρεμούσης χειρός, μεταξύ τῆς χθεςινῆς ἀσιτείας καὶ τῆς σημερινῆς ἐλπίδος νὰ πῆ καὶ γευματίση ἐν τῷ ἑλληνικῷ μαγειρείῳ.

Ἐν τοιαύτῃ ἐλεεινῇ καταστάσει εὐρίσκετο ὁ Βαλεριανὸς Κόροβοφ, ὅταν ἡ «Εἰμαρμένη», ἔφερεν αὐτὸν πρὸ τοῦ κυρίου Ἀντιζίστροφ ἐν τῷ Ἑλληνικῷ ξενοδοχείῳ.

Τεμάχιον κρέατος καὶ ποτήριά τινα βότκας κατεπράυνον τὴν καρδίαν τοῦ Κόροβοφ. Ὁ Ἀντιζίστροφ οὗτος, τῷ ἐφάνη ὅτι ἦτο πολὺ καλὸς ἄνθρωπος. Τοῦτο, ἄλλως τε, δὲν εἶνε καὶ παράδοξον διὰ τὴν τοιαύτην ἠθικὴν ρυπαρότητα, ἣτις κινεῖ τὸν παρημελημένον καὶ ἔκλυτον ἄνθρωπον νὰ προσοικειοῦται εὐκόλως μετ' ἄνθρωπων, οἵτινες ὅπως δῆποτε δεικνύουσιν αὐτῷ φιλίαν, καὶ μάλιστα συμπάθειαν καὶ ὑποστήριξιν. Ἡ δὲ ἠθικὴ αὕτη ρυπαρότης, τῶς ἄγνωστος τῷ Κόροβοφ, ἤρξατο ἐσχάτως ἀναφαινομένη ἐν αὐτῷ.

Ἦτο ἀπλοῦς καὶ εὐπιστος ἐν γένει. Ὁ δὲ κύριος Ἀντιζίστροφ ἦτο τοσοῦτον τιμίον χαρακτηρὸς ὅταν ἐπλησίασε πρὸς τὸν Βαλεριανόν, τοσοῦτον ἀψευδῶς καὶ διὰ τοσοῦτον γνωστῆς γλώσσης ὁμίλησε μετ' αὐτοῦ, ὅπως ἐπίστανται καὶ δύνανται νὰ ὁμιλῶσι μόνον οἱ ἄνθρωποι τῶν γνωστῶν «ἐντίμων κύκλων», οὓς ὁ Βαλεριανὸς ἐπίστευε σχεδὸν ἀπεριορίστως, καὶ ἐπὶ τέλους, ἐκεῖνος τοσοῦτον ἀπλῶς, τοσοῦτον ἀνθρωπίνως, καὶ τοσοῦτον συναδελφικῶς ἐπρότεινε αὐτῷ τὸ ποτήριον τοῦτο τῆς βότκας καὶ τὸ τεμάχιον τοῦ κρέατος, ὥστε ὁ Κόροβοφ χωρὶς νὰ συλλογισθῆ, ἀνεγνώρισεν αὐτὸν ὡς καλὸν ἄνθρωπον, ἀγαθὸν καὶ τίμιον νέον, ἀδελφὸν «ἐν τοῖς μόχθοις καὶ ταῖς πεποιθήσεσι» καὶ διέτεθη ὑπὲρ αὐτοῦ μεθ' ὅλης τῆς εἰλικρινοῦς αὐτοῦ καρδίας. Ποτήριά τινα ἤρκεσαν νὰ λύσωσι τὴν γλῶσσαν του καὶ τοῦτο ἦτο τοσοῦτω μᾶλλον εὐχερές, καθόσον ὁ Ἀντιζίστροφ, συνεπέα τῶν μετὰ τοῦ φόν Σνίτση σχέσεων του, ἦσαν ἤδη ἀρχῆθεν γνωστὰ αὐτῷ τὰ μᾶλλον πάσχοντα μέρη τῆς ὑπάρξεως τοῦ Κόροβοφ, τοῦτέστι αἱ μετὰ τῆς συζύγου σχέσεις του, καὶ ὁ Κόροβοφ ἠσθάνετο ὅτι τοῦτο λίαν ὄφειλε ν' ἀνακουφίσῃ τὸ βάρος τῆς περὶ τοῦ ἐνδιαφέροντος ἀντικειμένου συνδιαλέξεως. Ἀλλ' ὅμως, ὁ κύριος Ἀντιζίστροφ, ἐσκέφη ὅτι, διὰ πρώτην φοράν, δὲν ἔπρεπε πρῶτος νὰ ἐγγίσῃ τὴν τοσοῦτον πάσχουσαν χορδὴν, καὶ ἀφῆκε τὸν Κόροβοφ νὰ ὁμιλήσῃ περὶ τούτου. Ἐν τούτοις, ἡ ἐπὶ τοῦ θέματος τοῦτου συνδιάλεξις αὐτῶν περιωρίσθη εἰς πολὺ ὀλίγας καὶ ἀσημάντους φράσεις, διότι ὁ Ἀντιζίστροφ ἔδειξεν ὅτι, καίτοι εἰσὶ γνωστὰ εἰς αὐτὸν τὰ περιστατικὰ ταῦτα, ἐξ ἀβροφροσύνης ὅμως δὲν θέλει νὰ ἐπιμείνῃ ἐπὶ ζητήματος τοσοῦτον ἀλγεινοῦ διὰ τὸν νέον φίλον του. Ἡ ἀβροφροσύνη αὕτη ἔτι μᾶλλον διέθεσεν ὑπὲρ αὐτοῦ τὸν Κόροβοφ. «Τίμιος, ἀγαθός, καὶ καλὸς ἄνθρωπος», ἐπανελάμβανεν οὐ-

τος καθ' ἑαυτὸν, θεωρῶν διὰ φιλικῷ βλέματος τὸν κύριον Ἀντιζίστροφ.

Ἡ συνδιάλεξις αὐτῶν, σχοῦσα ἀφετηρίαν τὰς ἐργασίας τῶν ἐφημερίδων καὶ τῶν συνεργατῶν περιστατικὰ, ἀπαρτηρήτως περιήλθεν ἐκ τοῦ γενικοῦ τούτου θέματος πρὸς μερικότερα, τοῦτέστι περὶ τῆς καταστάσεως αὐτοῦ τοῦ Κόροβοφ ἐπὶ τῇ ιδιότητι τοῦ «συνεργάτου» καὶ ὁ Βαλεριανὸς διηγήθη μετ' ἀκουσίου ἄλγους καὶ πικρίας, ὅτι εὐρίσκετο εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ χαράσσει «σημειώσεις» καὶ «διάφορα» διὰ τὰς ἰουδαϊκὰς ἐφημερίδας, μὴ οὐκ καὶ μετὰ βίας κατορθῶν νὰ κερδίσῃ κανὲν ρούβλιον προσέθετο δὲ καὶ τὴν κατάστασιν εἰς ἣν ἔφερον αὐτὸν οἱ διάφοροι οὗτοι Τσέμσοι. Ἐπὶ τῶν ἀνθρωπίνων ἐν γένει ἀδυναμιῶν αἰτιάζεται τοὺς ἄλλους καὶ ὄχι σεαυτὸν, καίτοι κατὰ βάθος ἀνομολογεῖ ὅτι καὶ αὐτὸς δὲν εἶναι ἀναμάρτητος, διὰ τῶν ζοφερωτέρων δὲ χρωμάτων ἀπεικόνισεν ὅλους αὐτοὺς τοὺς διευθυντὰς ἐφημερίδων, ὁ δὲ κ. Ἀντιζίστροφ, συμφωνῶν πληρέστατα μετ' αὐτοῦ, ἐστόλισεν ἀφειδῶς τὸν Τσέμς καὶ τοὺς ὁμοίους του διὰ τῶν δριμυτέρων ἐπιθέτων. Ἡκροῶτο τὸν Κόροβοφ τοσοῦτον φιλικῶς, τοσοῦτον προσεκτικῶς καὶ ἐξέφραζεν αὐτῷ τοσαύτην ἀψευδῆ συμπάθειαν, ὁ δὲ Κόροβοφ πρὸ τοσοῦτου ἤδη χρόνου δὲν ὁμίλησε μετὰ τινος «ἀπὸ ψυχῆς», οὐδ' ἐξέχυσεν ἐνώπιόν τινος ἅπαντα τὸν πόνον, τὸν καταβιβρώσκοντα τὴν καρδίαν του, ὥστε τῶρα ἐξωμολογήθη ἐνώπιον τοῦ Ἀντιζίστροφ, ὡς ἐνώπιον ἀγαθοῦ καὶ ἀρχαίου φίλου του.

— Ἀκούσατε! εἶπεν αὐτῷ, ἐπὶ τέλους ὁ «φίλος» οὗτος, διακόψας τὸν κατακλυσμὸν τῶν οὐχὶ τοσοῦτω νηφαλίων ἐκχύσεων τῆς πικρίας τῆς καρδίας του· σεῖς εἴσθε ἄνθρωπος μὲ ἱκανότητα, μὲ χαρίσματα· δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ καταστρέψετε τὸν ἑαυτὸν σας, ὅπως τὸν καταστρέψετε! Ἀφίσατε ὅλα αὐτὰ τά: «πληροφοροῦσιν ἡμᾶς», πτύσατε μέσα εἰς ὅλους αὐτοὺς καλοθελητὰς Τσέμσας καὶ ὅλην τὴν ἀδελφότητά των! Πρέπει, ἐπὶ τέλους, νὰ τελειώσῃ αὐτὸ καμμιάν φοράν!

— Καὶ τί θὰ τρώω τότε; ζοφερῶς ἠρώτησεν ὁ Κόροβοφ.

— Νὰ ἡ ὥρα! . . . καὶ μήπως αὐτοὶ σας ταγίζου; . . . θὰ εὐρωμεν ἐργασίαν καλλιτέραν καὶ εὐγενεστέραν! . . . Πράγματι, πρέπει νὰ σκεφθῶμεν σοβαρῶς περὶ τῆς θέσεώς σας! — μετὰ φιλικῆς συμπαιθείας ἐπρόφερον ὁ Ἀντιζίστροφ, ὡσεὶ σκεπτόμενος καὶ ἀναλογιζόμενός τι — στὸ διάβολο αὐτῇ ἡ φιλολογία! . . . Ἀφήσατε νὰ σκεφθῶ, νομίζω πῶς εἰμπορῶ νὰ σας τοποθετήσω εἰς μίαν καλὴν ἐργασίαν. Ὅτι εἴσθε τίμιος ἄνθρωπος, αὐτὸ πειρὰ τὸ γνωρίζω, ὡς πρὸς αὐτὸ ἐβεβαιώθη τότε εἰς τοῦ ἀθλοῦ Σνίτση διὰ τοῦτο, φρονῶ, ὅτι δὲν διακινδυνεύω, ἂν ἐγγυηθῶ διὰ σας προηγουμένως. Πρέπει νὰ σας ἀποσύρω ἀπὸ τὸν λάκκον τοῦτον· λοιπὸν, ἐγὼ θέλω νὰ σας δώσω φιλικὴν χεῖρα! Ἐξέρχετε, μεταξύ ἡμῶν, μεταξύ τῶν εὐφρονούντων, δέον νὰ ὑπάρχῃ ἀμοιβαία

ἐγγύησις, ὀφείλομεν νὰ ὑποστηρίζωμεν καὶ βοηθῶμεν ἀλλήλους καὶ τότε πράγματι θὰ εἴμεθα δύναμις!

Ὁ Κόροβοφ μετ' αἰσθήματος, σιωπηλῶς καὶ εὐγνωμόνως ἔθλιψε τὴν χεῖρά του.

— Λοιπὸν, μὴ ἀπελπίζεσθε! ἔχετε θάρρος! ἐνεθάρρουνεν αὐτὸν ὁ Ἀντιζίστροφ, τὸ μέλλον δὲν εἶνε ὑπὲρ αὐτῶν, ἀλλ' ὑπὲρ τῶν ἐργατῶν, ὑπὲρ τῆς ἀδελφότητος, δηλαδή ὑπὲρ ἡμῶν! Ἄς πῶμεν λοιπὸν ὑπὲρ τοῦ μέλλοντος καὶ πηγαίνωμεν — εἶνε καιρὸς!

— Ἄχ! βαρέως ἐστέναξεν ὁ Κόροβοφ καὶ ζοφερῶς ἔσεισε τὴν κεφαλὴν.

— Τί ἐπάθατε; Πιῆτε καὶ πηγαίνωμεν λέγω!

— Πηγαίνωμεν . . . ἐφέλλισεν ὁ Βαλεριανός. Καλὸν εἶνε νὰ πηγαίνετε σεῖς, ὁ ὅποιος ἔχετε ποῦ νὰ ὑπάγετε . . . ἀλλ' ἐγώ . . . ἐγὼ δὲν ἔχω ποῦ νὰ ὑπάγω . . . ἡ οἰκοδέσποινα μ' ἐκδιώκει . . . πηγαίνεις εἰς τὸ σπίτι, ἔρχεται ἀμέσως καὶ σὲ ὕβριζει . . . σὲ ἀπειλεῖ ὅτι θὰ σὲ ἐνάξῃ . . . κρύο, σκοτεινόν, ἀφιλόξενον τὸ δωμάτιόν μου! . . . Ἐχ! . . . ἄσχημα, φίλε μου, ἄσχημα! . . . Ἀλλὰ καὶ τί ἔχει ἐκεῖ! μετὰ ταχύτητος τιναχθεὶς ἐκίνησεν οὗτος μετ' ἀπελπισίας τὴν χεῖρά του. Χαίρετε! . . . σας εὐχαριστῶ . . . δι' ὅλα, δι' ὅλα σας εὐχαριστῶ καὶ . . . χαίρετε!

Ὁ Κόροβοφ ἠγέρθη τρικλιζων.

— Ἐ, καὶ σεῖς εἴσθε πάρα πολὺ ἀδύνατος! . . . φιλικῶς παρετήρησεν ὁ Ἀντιζίστροφ· σταθῆτε νὰ σας πιάσω ἀπὸ τὸ χεῖρι καὶ νὰ σας συνοδεύσω ἕως εἰς τὸ σπίτι σας· δὲν εἶνε μακρὰν.

— Στὸ σπίτι . . . σὲ ποῖο σπίτι; ἐτραύλισεν ἐκ νέου ὁ Κόροβοφ. Ψύχρα, σκοτάδι, σας λέγω . . . Δὲν πηγαίνω! . . . δὲν θέλω! . . . Ἀφίσατέ με! . . . καλλίτερα νὰ μείνω εἰς κανένα δρόμον . . .

— Ποῦ λοιπὸν; . . .

— Τὸ ἴδιο . . . ὅπου βλέπουν τὰ 'μάτια μου.

— Ἀφήσατε αὐτὰ τώρα! . . . Ἐξέρχετε τί; ἀφοῦ δὲν πηγαίνετε στὸ σπίτι σας, πάμε στὸ 'δικό μου . . . καὶ ζέστα εἶν' ἐκεῖ καὶ φῶς ἔχει, ὁ καναπές εἶνε εἰς τὴν διάθεσίν μας, πάμε!

— Εἰς τὸ σπίτι σας; . . . ἔστω, ἄς πάμε! συνήνεσεν ὁ Κόροβοφ· ἔπειτα σεῖς εἴσθε καλὸς ἄνθρωπος . . . Δὲν εἶν' ἔτσι; . . . καλός; Λοιπὸν, ἐτελείωσε! Ὡστε . . . ὥστε . . . πηγαίνωμεν! . . .

Καὶ ἀρπάσας ἀπὸ τὸν βραχίονα τὸν Κόροβοφ, ὁ κ. Ἀντιζίστροφ, ἐξήγαγεν αὐτὸν μετὰ μερίμνης ἐκ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἑστιατορίου.

Ε'

Δοκιμασία καὶ Ξειροτονία.

Ὁ Κόροβοφ, κατόπιν τῆς νυκτὸς ἦν διήλθε παρὰ τῷ Ἀντιζίστροφ, μετῴκησε σχεδὸν ὀλοτελῶς εἰς τὸ οἰκημῶν του. Ὁ Ἀντιζίστροφ ἦτο τοσοῦτω φιλόφρων, καὶ ἐφέρετο τοσοῦτον ἀγαθός καὶ συμπαθὴς σύντροφος, ὥστε αὐτὸς οὗτος τῷ ἐπρότεινε τὴν θέσιν ταύτην. Ἐντεῦθα ὁ Βαλεριανός εἶχε καὶ θερμότητα καὶ εὐρυχω-

